

[Miljøministeren]

langt, er jeg helt enig med hr. Svend Erik Hovmand i, at kommunerne bør have langt større bemyndigelse, selvstændighed og frihed, som hr. Svend Erik Hovmand sagde det, men det skal selvfølgelig være sådan, at det holdes inden for det, der er fastlagt som de generelle udviklingslinjer af regering og folketing.

Der er ikke nogen principiel forskel på, om disse lokalplaner er for byzone eller for landzone, men det er klart, at ude i landzonen drejer det sig om områder, hvori man ikke har påtænkt en byudvikling; i samme øjeblik der skal være byudvikling, bliver det jo til byzone. Man kan naturligvis udmærket lave en lokalplan i landzonen med det formål at få noget byggeri, ikke en egentlig byudvikling, men noget udfyldende byggeri blandt eksisterende bygninger og boliger. Det er jo ofte det, der er problemet, når man skal tage stilling til en zonesag.

Så har flere ordførere været inde på spørgsmålet, om det var tilfredsstillende eller utilfredsstillende, hvad der er foreslået vedrørende forenklingen i ankesagsbehandlingen eller reduktionen af instanser, der skal optræde i disse sager. Jeg har forstået det sådan, at der er et almindeligt ønske i denne sal om at forenkle administrationen og have så få instanser som muligt, og det har jeg ikke hørt nogen kritik af.

Men så er problemet, hvem der skal være den sidste instans, og der synes her at være nogen skepsis over for det, vi nu har foreslået. Jeg er da helt parat til åbent at se på andre løsningsmuligheder, men jeg gør opmærksom på, at bare at sige, at det skal være ministeren, der er klageinstans, tror jeg ikke er hensigtsmæssigt. Der er jo flere hundrede zonetilfældssager om året, og det vil efter min mening være en forkert anvendelse af en ministers arbejdskraft – hvad enten det nu er mig eller en anden – at han skal sidde og tage konkret stilling til alle disse sager. Det, der må være politikernes opgave, er at lægge retningslinjerne for, hvordan sagerne skal afgøres, og så lade andre kæmpe sagerne igennem og foretage de afvejninger, der skal finde sted.

Det indebærer altså ikke, at jeg har låst mig fast på det, vi nu har foreslået. Hvis man kan finde andre metoder, er jeg også med på det, blot vil jeg advare imod den tanke, at det skal være ministeren, der skal

klare det alt sammen, for det tror jeg ikke der er nogen synderlig rimelighed i.

Jeg tror i øvrigt, det lønner sig for os alle at fortsætte diskussionen på tirsdag, hvor vi kan komme med vores mere generelle betragtninger om landsbyernes udvikling.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg er enig i ministerens sidste bemærkning. Jeg mener også, at vi skal vente med den generelle debat om dette spørgsmål til på tirsdag, men jeg vil alligevel gerne hæfte mig ved to ting, som ministeren nys har peget på i sit indlæg.

Den ene ting var vældig positivt overraskende for mig. Jeg skrev ned, hvad ministeren sagde, og jeg tror, det er ordret. Ministeren sagde: vi må først have færdigbehandlet regionplanerne; når vi er færdige med det, er jeg enig med hr. Svend Erik Hovmand i, at så skal kommunerne have denne frihed til selv at forvalte.

Se, det er jo interessant. Det vil sige, at i det øjeblik regionplanerne er godkendt af regeringen, er ministeren og regeringen indstillet på at give kommunerne denne frihed. Det takker jeg for. Kommunerne skal altså ikke være færdige med deres kommuneplaner, men det er tilstrækkeligt, at regeringen har godkendt regionplanen, og det har regeringen inden udgangen af dette år eller i begyndelsen af næste.

Det andet interessante, ministeren sagde, vedrørte spørgsmålet om forskellen på by- og landzone, og han siger herom – også det forsøgte jeg at notere ned – at noget udfyldende byggeri blandt eksisterende boliger, det er i orden, men hvis der er tale om en egentlig byudvikling, skal der være byzonestatus.

Her er det, jeg gerne vil spørge ministeren igen, som jeg gjorde det i mit første indlæg: hvor meget er der at gøre godt med, hvis denne lov bliver vedtaget i den skikkelse, den har nu, og de overordnede planhensyn, som ministeren har henvist til nogle gange, skal respekteres? Hvor meget har en kommune at gøre godt med, når det drejer sig om at fylde tandrækken ud, altså de tomme huller i husrækken i landsbysamfundet? Hvad hvis en kommune siger: vi vil gerne bygge 3 huse om året i planperioden på 10–12 år; hvis en kommune siger: vi vil gerne bygge 5 huse;